

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

Robert Pedersen, tage det spørgsmål op med indenrigsministeren, om nogle af de forsøgsordninger, der er indeholdt i betænkningen, kan sættes i gang. Og så synes jeg, det ville være positivt, om man fik hyppigere debatter om dette emne også for at se, hvor langt man er kommet.

Så spurgte hr. Brixtofte mig, hvorfor regeringen ikke for længst har taget initiativ til en revision af fritidslovgivningen. Det svarede jeg i og for sig allerede på i mit første indlæg ved at sige, at det skyldtes fortsatte overvejelser i forbindelse med bloktilskuddene. Og så synes jeg også, vi lige skal gøre opmærksom på, at også det må ses på baggrund af de store besparelser på undervisningsområdet og derved også på fritidslovens område, der er blevet pålagt regeringen. Men det skulle da kun glæde mig, hvis der nu lukkes op for en revision med flere penge i. Vi skal imidlertid nok være opmærksomme på, at når alle nu står og siger: vi åbner op for posen og kassen, der skal være penge nok, så er vi i en situation, hvor det ikke er umiddelbart muligt inden for de budgetter, vi har, at bevilge yderligere beløb. Det skal nok siges i den almindelige debat for ikke at skabe falske forhåbninger.

Så har hr. Poulsen bebudet et nyt tipsforslag, hvorefter hr. Poulsen vil gå videre end betænkningen og give alle pengene til idrætten. Han vil altså gå videre end til den 80-20 fordeling, som man var enige om i betænkningen, og lade det idébestemte, ungdomsarbejdet og børnearbejdet og det almenkulturelle, gå ud. Det gælder både i kulturministeriet og i undervisningsministeriet, der ikke har nogen mulighed for at påvise, hvor man så i stedet for skal tage pengene. Det skulle der så gerne være enighed om.

Jeg skal ikke gå ind på andre områder, men jeg kan da f. eks. sige, at hvis de penge ikke var der, så var det Folkemusikhuset i Hogager, det var Arned Meyers jazzkreds, det var Den danske Kvartet, det var forsøgsordningen med Holstebro Musikhøjskole, som måtte undgælde, og her er jo også tale om en folkelig baggrund og aktivitet, som man skal tage med ind.

Til hr. Svend Haugaard må jeg sige, at med hensyn til cykel- og gangstier er det nok i denne forbindelse miljøministeren,

man skal henvende sig til. Det er i forbindelse med naturfredningen og sikringen af de rekreative arealer, som meget rigtigt ikke bare skal fredes, men også skal bruges. Deri tror jeg at hr. Svend Haugaard og jeg er helt enige, og jeg skal da tage det op med miljøministeren.

Jeg skal ikke tage nogen som helst stilling i ressortspørgsmålet, al den stund det altid er statsministeren, der fastlægger den slags, men der er blevet brugt flere gange udtrykket, at sporten skal blive liggende i kulturministeriet. Hr. Svend Haugaard bemærkede oven i købet, at idrætten ikke var det, der var sat højest i kulturministeriet, og det lød, som om hr. Svend Haugaard troede, det lå i kulturministeriet. Det eneste, der ligger i kulturministeriet, er den betænkning, der er blevet udarbejdet, ellers ligger det i andre ministerier. Hvis vi var begyndt at blande os i det, var vi gået ind i andre ministeriers ressortområder, og jeg har en fornemmelse af fra skiftende regeringer, at det er noget, man ikke gør. Derfor vil jeg bare understrege, at vi har ansvaret for betænkningen, men ikke for administrationen af sporten; den ligger i øjeblikket i flere andre ministerier.

Til hr. Schlüter skal jeg sige, at jeg tror ikke, at der i grundholdningen er nogen større forskel mellem os og i og for sig heller ikke i det praktiske grundlag.

Det er blevet nævnt — det var punkt 6 — at det ville være rart, hvis man fik ensartede kommunale fritidsordninger. Det synes jeg også, men det er ikke noget, folketinget kan gennemføre på grund af det kommunale selvstyre. Vi kan henstille og håbe på, at man følger det, men det er et spørgsmål om prioriteringen i de enkelte kommuner. Jeg vil imidlertid gerne medvirke og ville da være glad, hvis vi alle i fællesskab kunne sige til Kommunernes Landsforening: kan vi ikke nå frem til enighed om, hvordan man udbygger dette, så det bliver ensartet og landet bliver lige i den henseende?

Det er nævnt med de 2 gymnastiktimer i skolen, hvor man egentlig måtte sige, at 3 timer var det mindste. Jeg sagde i min indledning, at der stadig væk må være grundlag for, når man har de 2 skoletimer, i samarbejde med det lokale foreningsliv at skabe en interesse for idrætten, og at det først og fremmest må være foreningerne, det lokale